ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Δραχμὰς 7.50*
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Φρ. Χρ. 8*

ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 65

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν:
"ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ" ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Ὀκτωβρίου 1907

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπτης τῆς ὕλης καὶ ὑπεύθυνος
ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΤΗΣ „ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ"

ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ Β^ΟΝ ΕΤΟΣ

ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ ΝΙΚ. Καθηγητὴς ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ.—ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΩΝΣΤ.—ΒΟΥΡΝΑΖΟΣ Χ. ΚΩΝΣΤ.—ΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ Π.—ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ ΓΕΩΡΓ.—ΖΑΛΟΥΧΟΣ Σ. ΔΗΜΗΤΡ.—ΛΙΒΑΔΑΣ ΜΙΧ.—ΜΟΣΧΟΒΑΚΗΣ Γ. ΝΙΚΟΛ. Ὑφηγηταί.—ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ Γ. ΔΗΜΗΤΡ.—ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑΣ ΑΛΦΡ.—ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ ΗΛΙΑΣ.—ΒΕΛΛΗΣ ΣΠΥΡ.—ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ ΘΕΟΔ.—ΓΚΙΝΗΣ ΣΠΥΡ.—ΓΟΥΔΑΣ Α. ΕΛΕΥΘ.—ΓΟΥΣΚΟΣ ΘΕΟΔ.—ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Π. ΝΙΚΟΛ.—ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ ΣΠΥΡ.—ΚΑΝΑΚΑΚΗΣ ΜΙΧ.—ΚΑΤΣΙΛΑΣ ΜΙΧ.—ΚΕΦΑΛΑΣ Ν. ΓΕΩΡΓ.—ΚΟΥΛΟΥΜΒΑΚΗΣ ΕΥΣΤΡ.—ΜΠΑΛΑΝΟΣ Κ. Σ.—ΣΑΓΚΑΣ ΚΩΝΣΤ.—ΣΙΑΤΟΣ Ν. ΑΛΕΞ.—ΣΟΦΙΑΝΟΣ Ι. ΑΛΕΞ.—ΤΣΑΚΜΑΚΗΣ ΑΛΚΙΒ.—ΤΣΑΛΔΑΡΗΣ Ε. ΠΑΝΑΓ.—ΦΡΑΓΚΙΑΣ ΙΩΑΝ.—ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡ. Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις.—ΚΑΦΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝ.—ΡΩΜΑΝΟΣ Κ. ΑΝΤ. Πρωτοδίκαι.—ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ Γ. ΝΙΚΟΛ.—ΛΙΝΑΡΔΟΣ ΓΕΩΡΓ. Δικηγόροι ἐν Πάτραις.—ΛΑΛΩΣΗΣ Δ. Γ.—ΜΟΥΤΖΟΥΡΙΔΗΣ ΓΕΩΡΓ. Δικηγόροι ἐν Ναυπλίῳ.—ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ Γ. Κ. Δικηγόρος ἐν Ξυλοκάστρῳ.—ΚΑΤΣΑΜΠΗΣ Γ. ΦΩΤΙΟΣ Δικηγόρος ἐν Κορίνθῳ.—ΜΑΛΑΙΝΟΣ ΙΩΑΝ.—ΦΑΡΜΑΚΗΣ Γ. Δικηγόροι ἐν Μεσολογγίῳ.—ΜΑΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ Θ. Δικηγόρος ἐν Αἰγίῳ.—ΠΑΠΑΦΩΤΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣ. Δικηγόρος ἐν Πύργῳ.—ΠΕΤΡΕΑΣ Χ. Δικηγόρος ἐν Καλάμαις.—ΡΗΚΑΣ ΕΠΑΜ. Δικηγόρος ἐν Ἀγρινίῳ.—ΣΤΡΑΤΟΥΔΑΚΗΣ Κ. Α. Δικηγόρος ἐν Τρικκάλοις.—ΦΑΡΜΑΚΙΔΗΣ Τ. ΕΥΑΓΓ. Δικηγόρος ἐν Νεμέᾳ.—ΧΟΛΕΒΑΣ ΝΙΚΟΛ. Δικηγόρος ἐν Καρπενησίῳ.—ΚΛΑΔΗΣ ΔΙΟΝΥΣ. Εἰρηνοδίκης.—ΓΚΟΡΙΤΣΑΣ ΕΥΘΥΜ. Συμβολαιογράφος ἐν Ἀθήναις.—ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ Γ. Σ.—ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ ΑΘ. † Ἰατροί.—ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ Ι. ΕΠΑΜ. Πρόεδρος τοῦ Μετοχ. Ταμείου.—ΤΣΑΓΡΗΣ Γ. Σ. Διδ. Νομικῆς.

ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ ΕΤΟΣ

ΤΗΣ "ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ,,

Ὁ ἐκ τῶν ἐνθερμοτέρων θιασωτῶν τῆς ἰδέας τῆς ἱδρύσεως τῆς «Δικαιοσύνης» δικηγόρος ἐν Ἀθήναις κ. Εὐστρ. Κουλουμβάκης ἔσχε τὴν ἔμπνευσιν, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ τρίτου ἔτους ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς, ν' ἀποστείλῃ πρὸς τοὺς ἱδρυτάς της τὴν κάτωθι ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν λίαν εὐχαρίστως δημοσιεύομεν.

ΠΡΟΣ ΤΙ;

Ἀξιοτίμους Κυρίους
*Ἱδρυτὰς τῆς «**Δικαιοσύνης**»*

Ἔχετε τὸ θάρρος καὶ τὴν ὄρεξιν, νὰ ἐξακολουθήσητε, ἔτος τρίτον τοῦτο, τὴν ἔκδοσιν τῆς «Δικαιοσύνης». Δὲν συναισθάνομαι τὴν ὄρεξίν σας· καίτοι θαυμάζω τὸ θάρρος σας.

Ὡς δὲν ἀγνοεῖτε, ὑπῆρξα εἷς ἐκ τῶν ἐνθουσιωδέστατα χαιρετισάντων τὴν ἐμφάνισιν τοῦ φύλλου μας. Καὶ ἐξεδήλωσα τὸν ἐνθουσιασμόν μου ἐμπράκτως, ἐργασθεὶς κατὰ δύναμιν ὑπὲρ τῆς εὐρυτέρας διαδόσεώς του. Ἀλλ' ἤδη ὁ ἐνθουσιασμός μου ἐξηφανίσθη ὁλοτελῶς.

Εὑρίσκω ἄκαρπον τὴν διετῆ δρᾶσίν σας. Θεωρῶ ματαίαν τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἐκδόσεως· οὐχὶ ματαίαν, ἀλλὰ βλαβεράν. Καὶ θὰ τολμήσω, ἔστω μετά τινων δισταγμῶν τοῦτο, νὰ ζητήσω καὶ εὐθύνας παρ' ὑμῶν.

Καθ' ὅσον ἀντιλαμβάνομαι καὶ συμφωνοῦντας ἔχω τινὰς ἐξ ὑμῶν, ἡ «Δικαιοσύνη» δὲν εἶχε προορισθῇ πρὸς μελέτας καὶ πραγματείας νομικάς. π. χ. δὲν εἶχε προορισθῇ νὰ διδάξῃ ἂν διὰ τοὺς ἀγνώστου διαμονῆς διαδίκους δέον νὰ δημοσιεύηται τὸ δικόγραφον ἢ τὸ ἐπιδοτήριον. Ἀλλ' εἶχεν ἀποκλειστικὸν προορισμόν, νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν περιγραφήν, τὴν ἐξεικόνισιν, τὴν ἀποκάλυψιν πλήρη, τὴν ἐκκαθάρισιν, τὴν μεταρρύθμισιν καὶ διαρρύθμισιν τῶν παρ' ἡμῖν προσώπων καὶ μεθόδων καὶ πραγμάτων δικαστικῶν. *Δικαστικῶν*, οὐχὶ νομικῶν λέγω.

Καὶ ὅμως παρῆλθον δύο ὁλόκληρα ἔτη καὶ ἐφημερίς, ἐκδιδομένη ἀμέσως μὲν ὑπὸ πλειάδος δικηγόρων τῆς πρωτευούσης, ἐμμέσως δὲ ὑπὸ τῶν δικηγόρων ὅλου τοῦ Κράτους, τοιαύτη ἐφημερὶς δὲν ἔχει νὰ σημειώσῃ μίαν ἔστω μικρὰν ἐπιτυχίαν σύμφωνον πρὸς τὸν προορισμόν της. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν πάντες, σεῖς πρῶτοι.

Διατί τοῦτο; Πῶς συμβαίνει, ὥστε χιλιάδες πολιτῶν, τῶν τὰ πρῶτα φερόντων, μάλιστα πρὸς τοιαύτην δρᾶσιν, νὰ μὴ δύνανται βῆμα ἓν νὰ βαδίσουν, φωνὴν μίαν ν' ἀφήσουν, μόριον ἓν νὰ μετακινήσουν; Καὶ ὅμως πρόκειται περὶ καταστάσεως προσώπων καὶ πραγμάτων, τὴν ὁποίαν ὅλοι μας, εἰς τὰς κατ' ἰδίαν ὁμιλίας ἀποκαλοῦμεν — τὸ ἐπιεικέστερον — **ἀφόρητον!**

Ἐρωτῶ σαφέστερον καὶ μᾶλλον συγκεκριμένως. Ὑπὸ τὸ ὄνομα «***Δικαιοσύνη***» ἐκρύπτετο πράγματι ἡ «***Διαμαρτυρία***»; Ναὶ ἢ ὄχι; Ἂν ναί, διεμαρτυρήθημεν πρεπόντως καὶ προσηκόντως; Δηλαδὴ μετὰ εὐρείας ἀναλυτικότητος καὶ πραγματικῆς ***παρρησίας***, τῆς παρρησίας τῆς ἁρμοζούσης εἰς ἐλευθέρους πολίτας πεφωτισμένους, εἰς ἐπιστήμονας ἄνδρας ἀπεριγράπτως δεινοπαθοῦντας; Καὶ διετυπώσαμεν τὰ αἰτήματα ἡμῶν;

Ἐγένετο ἔστω ἀρχὴ τοιούτης ἐργασίας καὶ ἦτο ἡ ἀρχὴ ἡ προσήκουσα;

Φρονῶ, ὅτι θ' ἀπαντήσητε, ***ὄχι.*** Διότι οὔτε ἀρχὴν ἀποτελοῦσιν αἱ μερικαὶ περιφράσεις, οἱ κεκαλυμμένοι ὑπαινιγμοί, αἱ πλείονες ἐπιφυλάξεις ἐν μέσῳ ἀρθριδίων περὶ νομικῶν ζητημάτων ἢ ἄλλων δικαστηριακῶν θεμάτων.

Δὲν φρονεῖτε καὶ σεῖς, ὅτι ἡ ἔκδοσις τῆς ἐφημερίδος μας, ἀποδειχθείσης ἀκάρπου καὶ ματαίας, συνετέλεσεν εἰς τὴν βαθυτέραν συναίσθησιν τῆς ἀδυναμίας μας, εἰς τὴν ἀποθάρρυνσιν πρὸς διαμαρτυρίας καὶ ἀπαιτήσεις κατ' ἄλλον τρόπον καὶ ἀλλοίαν μέθοδον, εἰς τὴν μείζονα ἀνοχὴν ἕνεκα τούτων καὶ ἔκ τινος ἐπὶ μᾶλλον ἐξοικειώσεως, εἰς τὴν δημιουργίαν ἔτι ζωηροτέρας ἀναισχυντίας καὶ τολμηροτέρας κακοηθείας ἕνεκα τῆς ἀποτυχίας ὑμῶν;

Θὰ συνομολογῆτε, πιστεύω, ὅτι εὐλόγως πρέπει νὰ σταματήσω ἐνταῦθα. Διότι, ἵνα ἐκταθῶ καὶ ἐκφρασθῶ παρρησιαστικώτερον, πρέπει νὰ μάθω τὰς σκέψεις σας καὶ τὰ σχέδιά σας ἀκριβῶς ἐκ τῆς μέχρι τοῦδε δράσεως ὑμῶν—ἡμῶν ὅλων. Ἐὰν βέβαια κρίνητε, ὅτι δικαιολογοῦνται αἱ μεμψιμοιρίαι μου καὶ δικαίως ἀπαιτοῦσι μίαν ἀπάντησιν.

Μεθ' ὑπολήψεως καὶ ἀγάπης
Ὁ συνάδελφός σας
Εὐστράτιος Κουλουμβάκης.

Ἡ ἀνωτέρω ἐπιστολὴ εἶνε μὲν γεγραμμένη ὑπὸ τοῦ ἀγαπητοῦ συναδέλφου κ. Εὐστρ. Κουλουμβάκη, οὗτινος καὶ τὴν ὑπογραφὴν φέρει, ἀποτελεῖ ὅμως τὴν ἀπήχησιν σκέψεων καὶ ἰδεῶν τάξεως ὅλης, ὄχι μόνον δικηγόρων ἢ δικαστικῶν, ἀλλὰ πολιτῶν ἐν γένει, ἥτις ἠδύνατο νὰ διεκδικήσῃ τὸν τίτλον «στρατιὰ τῶν ἀψικόρων». Τὴν τάξιν ταύτην τῶν πολιτῶν δὲν εἴμεθα ἡμεῖς πρῶτοι οἵτινες τὴν ἀποκαλύπτομεν. Εἰς οἷον δήποτε σημεῖον εἴτε τῆς πολιτειακῆς εἴτε τῆς κοινωνικῆς κινήσεως καὶ ἂν στρέψῃ τις τὸ βλέμμα, ἀκόπως θὰ συναντήσῃ, παμπληθεῖς ἀτυχῶς ἀναμορφωτὰς μὲ τὴν σημαίαν τῆς ἀνατροπῆς ἐπὶ τῆς μιᾶς χειρὸς καὶ μὲ τὸ χρονόμετρον ἐπὶ τῆς ἄλλης. Τὸ τελευταῖον τοῦτο κρατοῦσι σπασμωδικῶς ὅπως ἀνυπομόνως μετρῶσι τὰ δευτερόλεπτα ἐντὸς τῶν ὁποίων ὀφείλει νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἀναγέννησις, συγχρόνως δὲ καὶ ἡ καρατόμησις τοῦ παρελθόντος.

Οὐδεμία ἄρα παρέμενεν ἀμφιβολία ὅτι μὲ τὴν αὐτὴν σημαίαν καὶ μὲ τὸ αὐτὸ χρονόμετρον θὰ ἐκρίνετο καὶ τὸ ἔργον τῆς «Δικαιοσύνης», ἵνα μὴ εἴπωμεν ὅτι προκειμένου περὶ τοῦ ἔργου ταύτης ἐδείχθη ἡ τάξις αὕτη τῶν ἀψικόρων λίαν ἀνεκτική, ἀφοῦ ἐπὶ δύο ὅλα ἔτη ἀναμένει καὶ δὲν ἐψηλάφησεν εἰσέτι τὴν ἀνακαίνισιν ἣν ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτῆς φύλλου ἤλπισε.

Καθ' ὃν λόγον ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν, διδομένης εὐκαιρίας, ἐτονίσαμεν ὅτι οἱ ἱδρύσαντες τὴν «Δικαιοσύνην» δὲν ἐπεδίωξαν τὸν στέφανον τοῦ μάρτυρος, κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, διδομένης σήμερον τῆς εὐκαιρίας, τονίζομεν ὅτι οὐδὲ τὸν τίτλον τοῦ Ναρκίσσου διεκδικοῦμεν. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καὶ ὁ γράφων τὴν ἄνω ἐπιστολὴν καὶ οἱ ἐκ τοῦ προχείρου ἐπικριταί, ἀναφυλλίζοντες τοὺς δύο μέχρι τοῦδε τόμους τῆς «Δικαιοσύνης» ἀναζητοῦσι, μίαν ἐπιτυχίαν, ὡς λέγουν, σύμφωνον πρὸς τὸν προορισμόν της, ἔστω καὶ μικρὰν—ὡς κατὰ συγκατάβασιν δέχονται—εἴμεθα βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ τὸ ἀνεύρουν· τοῦτο δὲ διότι τὲ ἔργον αὐτῆς, ὅσον ἀνατρεπτικὸν καὶ ἂν ἐθεωρήθη, νοητῶς δὲν ἦτο δυνατὸν ἐντὸς διαστήματος ὡρισμένου νὰ ἀποφέρῃ τοὺς καρποὺς ἐκείνους τοὺς ὁποίους μετὰ τόσης βουλιμίας οἱ ἀνυπόμονοι ἐπιτακτικῶς ἀναζητοῦσι. Πρὸς τοῦτο ἀπαραίτητος ἡ συστηματική, ἀλλὰ καὶ μακρὰ καλλιέργεια τοῦ πράγματος ἐκείνου ὅπερ δημόσιον φρόνημα καὶ κοινὴ γνώμη ἀποκαλεῖται, ὅλας της δὲ τὰς δυνάμεις εἰς τοῦτο κυρίως ὑπεῖχε ἡ «Δικαιοσύνη» τὴν ὑποχρέωσιν νὰ συγκεντρώσῃ.

Τὰ λοιπὰ εἶνε λεπτομέρειαι καὶ ἐπεισόδια, ἅτινα, κατ' ἰδίαν καὶ μεμονωμένως κρινόμενα, οὐχὶ ἀπίθανον νὰ μὴ ἔτυχον τῆς γενικῆς ἐγκρίσεως. Περὶ ἐπιτυχίας ὅμως, ψηλαφητῆς, ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν, ἀναμφιβόλως δὲν εἶνε ἐπιτετραμμένον, ἀπὸ τοῦδε μάλιστα νὰ γίνῃ λόγος, ἐκτὸς ἂν ἐπιτυχίαι ἢ ἀποτυχίαι χαρακτηρισθῶσι μεμονωμένα τινὰ ἐπεισόδια, καταλήξαντα εἰς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ ἀποτέλεσμα. Ἂν τὰ ἐπεισόδια ταῦτα εἶνε ἱκανὰ νὰ ἐμπνέωσιν ἑκάστοτε τὴν δυσθυμίαν ἢ τὴν ἐνθάρρυνσιν, τότε ἂς γράφωνται κατὰ περιόδους ἐπιστολαὶ ὡς ἡ ἄνω ἢ ἐπιστολαὶ ψάλλουσαι νίκας καὶ διθυράμβους.

Η 50ΕΤΗΡΙΣ ΤΗΣ ΔΙΔΑΚΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ REGELSBERGER

Κατὰ τὰς θερινὰς δικκοπὰς τῆς «Δικαιοσύνης», τῇ 12 Αὐγούστου (ν. ἡ.), συνεπληροῦντο πεντήκοντα ἔτη ἀφ' ἧς ὁ ἐν Γοττίγκῃ Καθηγητὴς τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου καὶ ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων νομικῶν συγγραφέων τῶν νεωτέρων χρόνων F. Regelsberger ἐλάμβανε τὸ διδακτορικὸν αὐτοῦ δίπλωμα. Εἰς τὸ ἐπιστημονικὸν τοῦτο ἰωβιλαῖον συμμετέσχον οὐ μόνον ἅπασαι αἱ ἐν Γερμανίᾳ νομικαὶ σχολαί, ἀλλὰ καὶ πολλαὶ τῶν μὴ γερμανικῶν, περὶ τὰς τεσσαράκοντα ἐν ὅλῳ, δι' ἐγγράφων καλλιτεχνικῶς διεσκευασμένων προσφωνήσεων διαδηλώσασαι τὴν ἄπειρον αὐτῶν ἐκτίμησιν καὶ τὸν θαυμασμόν, ὃν τρέφουσι πρὸς τὸ μέγα ἐπιστημονικὸν ἔργον τοῦ Regelsberger.

Ἔνιαι τούτων ἐξέδοντο πρὸς τιμὴν τοῦ νομοδιδασκάλου καὶ πανηγυρικὰ τεύχη ἐπιστημονικῶν ἐργασιῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἰδιαζούσης σημασίας ἀποβαίνει δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἡ ἐν τῷ πανηγυρικῷ τεύχει τῆς πρώτης νομικῆς Σχολῆς ἐν ᾗ ὑπηρέτησεν ὡς καθηγητὴς ὁ ἑορτάζων, τῆς Ζυρίχης, περιεχομένη πρωτότυπος καὶ πολλοῦ λόγου ἀξία ποαγματεία τοῦ ἐν Ζυρίχῃ καθηγητοῦ κ. Hitzig «Περὶ πολιτειακῶν συμβάσεων τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν πολιτειῶν ἀποβλεπουσῶν τὴν ἀμοιβαίαν τῶν δικαστηρίων ἐπικουρίαν». Καὶ ἡ ἡμετέρα δὲ Νομικὴ Σχολὴ πρό τινων ἡμερῶν ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῆς μετὰ τὰς διακοπὰς συνεδριάσει, τῇ προτάσει τοῦ ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς μαθητοῦ τοῦ Regelsberger κ. Πολυγένους, μετέσχε τῆς ἐπιστημονικῆς ἑορτῆς συγχαρεῖσα τὸν νομοδιδάσκαλον καταλλήλως.

Αἱ τιμαὶ ὧν ἀντικείμενον ἐγένετο ἡ μεγάλη νομικὴ προσωπικότης τοῦ Regelsberger ἦσαν ὄντως ἀντάξιαι τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἔργου τοῦ ἀνδρός.

Ὁ νομοδιδάσκαλος ἄγει σήμερον τὸ ἑβδομηκοστὸν ἕβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας του γεννηθεὶς τῇ 10 Σεπτεμβρίου (ν, ἡ.) 1831 ἐν Γκουτσενχάουζεν τῆς Βαυαρίας. Γενόμενος διδάκτωρ τοῦ δικαίου τῷ 1857 ἐκλήθη μετά τινα ἔτη ὡς Καθηγητὴς τοῦ Ρωμαϊκοῦ δικαίου ἐν Ζυρίχῃ, ἀκολούθως δ' εἰς Γκίσεν ἔνθα συνυπηρέτησε μετὰ τοῦ Ihering καὶ τοῦ Bülow μεθ' ὧν ἀπετέλεσε τὴν τριάδα ἥτις ἐτίμησε τὴν νομικὴν σχολὴν τοῦ Γκίσεν πρὸ τεσσαρακονταετίας, ἀναδείξασα ταύτην μίαν τῶν πρωτίστων ἐν Γερμανίᾳ. Μετὰ τὸ Γκίσεν ὑπερέτησεν ὁ Regelsberger ἐφ' ἱκανὰ ἔτη ἐν Βυρτσβούργῳ, ἀπὸ δὲ τοῦ 1884 ἐκλήθη εἰς Γοττίγκην ἔνθα συνηντήθη πάλιν μετὰ τοῦ Ihering καὶ ὅπου μέχρι σήμερον διδάσκει φέρων ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν τὸν τίτλον τοῦ Μυστικοσυμβούλου.

Ὁ Regelsberger εἶναι οὐ μόνον ἀπαράμιλλος διδάσκαλος τοῦ ἀστικοῦ δικαίου, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν συγγραφέων τῶν μεγίστας ὑπηρεσίας παρασχόντων εἰς τὴν ἐπιστήμην τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου καὶ ἰδίᾳ τοῦ Ρωμαϊκοῦ. Ὡς εὐστόχως ἐξαίρει ἡ Νομικὴ Σχολὴ τῆς Γοττίγκης ἐν τῇ ἐπὶ τῇ πεντηκονταετηρίδι τῆς διδακτορίας τοῦ Καθηγητοῦ προσφωνήσει αὐτῆς, ὁ χρόνος καθ' ὃν ὁ Regelsberger ἐγένετο διδάκτωρ τοῦ δικαίου συμπίπτει μὲ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἐξέπιπτεν ἡ πολλὰς ἄλλως ὑπηρεσίας παρασχοῦσα εἰς τὴν νομικὴν ἐπιστήμην ἱστορικὴ σχολή, τὸ μονομερὲς δὲ τῆς διδασκαλίας τῆς εἰρημένης σχολῆς ἀντεκαθίστα ἡ δογματικὴ τῶν ἀρχῶν τοῦ δικαίου ἔρευνα ἐν ᾗ ἐκ τῶν πρωτοστατησάντων ὑπῆρξεν ὁ Regelsberger.

Αἱ μονογραφίαι τοῦ νομοδιδασκάλου ἀνέρχονται εἰς μέγιστον ἀριθμόν. Αἱ πλεῖσται τούτων εἰσὶν ἐγκατεσπαρμέναι εἰς διάφορα περιοδικὰ καὶ ἰδίως τὸ ὑπὸ τοῦ Jhering ἱδρυθέν, «Jahrbücher für die Dogmatik des heutigen römischen und deutschen Privatrechts», οὗτινος ὁ Regelsberger καὶ ζῶντος ἔτι τοῦ Jhering ἐγένετο συνεκδότης, τοιοῦτος καὶ μέχρι τῆς σήμερον διατελῶν. Ἡ πρώτη πραγματεία δι' ἧς ἐγένετο κυρίως γνωστὸς ὁ Regelsberger εἶνε ἡ ἐκδοθεῖσα καθ' ὃν χρόνον ἦτο ἔτι καθηγητὴς ἐν Ζυρίχῃ, «Περὶ τῶν ἐν ταῖς συμβάσεσι προκαταρκτικῶν διαπραγματεύσεων».

Ἕτερον σπουδαῖον ἔργον τοῦ Regelsberger, ἐκ τῶν παλαιοτέρων, εἶνε «Τὸ ὑποθηκικὸν δίκαιον τῆς Βαυαρίας» ἐκδεδομένον ἤδη πρὸ δεκαετίας εἰς τρίτην ἔκδοσιν καὶ ἰδιαζούσης σημασίας δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας λόγῳ τῆς συγγενείας τῶν σχετικῶν περὶ ὑποθηκῶν νόμων. Ἡ περὶ ἐμπορικῶν δικαιοπραξιῶν ἐν τῇ ἐγχειριδίῳ τοῦ Endemann μελέτη τοῦ Regelsberger εἶνε κλασικὴ ἐργασία ἐπὶ τοῦ θέματος ἀποτελοῦσα καὶ σήμερον ἔτι τὴν κυρίαν βάσιν τῶν σχετικῶν μελετῶν. Ἀλλ' ἐκεῖ ἔνθα ἡ πρωτοτυπία τῆς ἀντιλήψεως τοῦ Regelsberger καὶ ἡ εὐρύτης τῆς νομομαθείας αὐτοῦ ἀφίκετο εἰς τὸ ἄκρον τῆς τελειότητος, ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος τόμος τῶν πανδεκτῶν αὐτοῦ ὁ περιέχων τὰς Γενικὰς Διδασκαλίας τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου, ἔργον ὑπερτάτης σημασίας καὶ δι' ἡμᾶς. Ἀτυχῶς ἡ ἐπελθοῦσα εἰσαγωγὴ τοῦ Γερμανικοῦ Κώδικος ἀπετέλεσεν ἐμπόδιον εἰς τὴν συνέχισιν τῶν Πανδεκτῶν, τοῦ Regelsberger κρίναντος ἑαυτὸν ὑπόχρεων ν' ἀφιερώσῃ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ βίου του εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ νῦν ἰσχύοντος ἐν Γερμανίᾳ ἀστικοῦ Δικαίου. Καθ' ἃ οὗτος ἔλεγεν ἡμῖν πρό τινων ἑβδομάδων, ἡ πρεσβυτικὴ αὐτοῦ ἡλικία δὲν τῷ παρέχει τὴν ἐλπίδα συνεχίσεως ἔργου ἀποβάντος ὀλίγης πρακτικῆς σημασίας, προὐτίμησε δὲ νὰ φανῇ χρήσιμος τῇ ἐπιστήμῃ μᾶλλον διὰ μελετῶν ἐπὶ τοῦ ἀστικοῦ Κώδικος περὶ τὸν ὁποῖον στρέφονται ὄντως σχεδὸν ἅπασαι αἱ τελευταῖαι τοῦ νομοδασκάλου μελέται ἐν αἷς ὅμως ὡς βάσεις τῆς ἐπεξεργασίας συνήθως τίθενται αἱ κρατήσασαι ἀρχαὶ τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου. Νεωτάτη τῶν μελετῶν τούτων εἶναι ἡ πρὸ ἑβδομάδων μόλις δημοσιευθεῖσα «Περὶ δικαστικῆς προστασίας τῆς νομῆς κατὰ τὸ Ρωμαϊκόν, τὸ Κοινὸν καὶ τὸ τοῦ Γερμανικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος δίκαιον, μελέτη περιληφθεῖσα ἐν τῷ πανηγυρικῷ τεύχει, ὅπερ ἐπὶ τῇ τριακοσιετηρίδι τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Γκίσεν ἐδημοσίευσαν παλαιοὶ αὐτῆς Καθηγηταί.

Ὡς μαθητὰς ὁ Regelsberger εἶχε πλείστους ὅσους Ἕλληνας, πρῶτοι τῶν ὁποίων ὑπῆρξαν ἐν Ζυρίχῃ ὁ Κ. Ἔσλιν καὶ ὁ Δόσιος, ὁ ἀποπειραθεὶς τὸν κατὰ τῆς Ἀμαλίας φόνον. Τῶν μαθητῶν αὐτοῦ τούτων εὐχαρίστως πάντοτε ἀναμιμνήσκεται ὁ Regelsberger. Ἐν Γοττίγκῃ σχεδὸν πάντοτε ἔχει Ἕλληνας μαθητὰς ὁ νομοδιδάσκαλος, πρὸς οὓς φέρεται ὡς ἄλλος πατήρ. Τρέφων γνήσια φιλελληνικὰ αἰσθήματα τῶν ἀρχαίων βαυαρικῶν παραδόσεων, τηρεῖ τὸν ἤρεμον αὐτοῦ οἶκον τῆς ἐν Γοττίγκῃ ὁδοῦ Friedländer ἀνοικτὸν εἰς τοὺς Ἕλληνας σπουδαστάς, αἱ δὲ συμβουλαὶ τοῦ νομοδιδασκάλου πολλοὺς τούτων καθωδήγησαν εἰς τὴν περαιτέρω ἐπιστημονικὴν σταδιοδρομίαν.

Ὅθεν καθῆκον ἐπιτελοῦμεν οἱ Ἕλληνες νομικοὶ μετέχοντες τῆς ἐπὶ τῇ πεντηκονταετηρίδι τοῦ Regelsberger ἐπιστημονικῆς ἑορτῆς καὶ εὐχόμενοι εἰς τὸν πρεσβύτην πλὴν ἀκμαῖον πάντοτε παρ' ὅλας τὰς βαρυτάτας οἰκογενειακὰς αὐτοῦ συμφοράς, νομοδιδάσκαλον μακρὰ ἔτη βίου χάριν τῆς ἐπιστήμης τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου ἧς κατὰ τὴν τελευταίαν πεντηκονταετίαν εἷς τῶν πρωτεργατῶν ἐγένετο.

Κωνστ. Α. Βασιλείου
Δικηγόρος-Ὑφηγητής

ΟΙ ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΙΣΟΒΙΟΙ ΔΙΚΑΣΤΑΙ ΩΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΙΣ

Παρατηρήσεις τινὰς ἐπὶ τοῦ ζητήματος ὅπερ ἐπ' ἐσχάτων ἀνεφύη ἐν σχέσει μὲ τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν Εἰσαγγελικῶν ἑδρῶν, δημοσιεύομεν εἰς ἄλλην στήλην. Ὡς γνωστὸν πολλαπλῶς ἐξεδηλώθη, ὅτι ὁ κ. ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸς, ἐν ὁμοφωνίᾳ, ἄγνωστον πῶς παραχθείσῃ, μετὰ τοῦ Ὑπουργικοῦ συμβουλίου, ἐξήνεγκε τὴν ἐτυμηγορίαν, ὅτι εὐδοκιμώτερον θὰ λειτουργήσῃ ὁ Εἰσαγγελικὸς θεσμὸς ἂν μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀποτελεσθῇ τὸ σῶμα τῶν Εἰσαγγελέων ἐξ ἰσοβίων ἀποκλειστικῶς δικαστῶν, συνέπεια δὲ τῆς τοιαύτης ἐτυμηγορίας εἶνε ἡ συχνότερον κατὰ τὰς τελευταίας ἰδίως ἡμέρας κυκλοφοροῦσα εἴδησις, ὅτι ἰσόβιοι δικασταὶ ἢ ἀκριβέστερον Πρωτοδίκαι, καλοῦνται νὰ πληρώσωσι τὰς κενὰς ἤδη τέσσαρας ἢ πέντε Εἰσαγγελικὰς ἕδρας. Ποία ἡ γνώμη ἡμῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, καταφαίνεται εἰς ἄλλην στήλην, ποία δὲ ἡ γνώμη τοῦ ὅλου δικηγορικοῦ σώματος, τῶν Ἀθηνῶν τοὐλάχιστον, καταφαίνεται ἐκ τοῦ ἑξῆς ἐγγράφου, ὅπερ τὸ συμβούλιον τοῦ δικηγορικοῦ συλλόγου Ἀθηνῶν ἀπέστειλε πρὸς τὸν Κύριον Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸν κ. ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργόν. Δὲν εἴμεθα τόσον ἁπλοῖ ὥστε νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἔγγραφα ἔστω καὶ τόσον πειστικά, ὅσον τὸ ἀμέσως κατωτέρω, εἶνε ἱκανὰ νὰ μετατρέψωσιν ἀποφάσεις αἵτινες εἶνε βέβαιον ὅτι ἄλλας ἀπωτέρας ἔχουσιν ἀφορμὰς ἐκείνων αἵτινες πρὸς διάσωσιν τῶν προσχημάτων μετὰ τόσης ἀφελείας ἐπιδεικτικῶς διατυμπανίζονται, παρὰ τὴν τοιαύτην ὅμως ἡμῶν βεβαιότατα αἰσθανόμεθα τὴν ὑποχρέωσιν, ἐν εἴδει ἀμύνης τρόπον τινὰ ὑπὲρ τῆς ἀξιοπρεπείας τόσον τοῦ δικηγορικοῦ ὅσον καὶ αὐτοῦ τοῦ δικαστικοῦ σώματος, νὰ καταδείξωμεν ὅτι τὰ τοιούτου εἴδους προσχήματα εἶνε τόσον χονδροειδῆ ὥστε εὐπρεπέστερον θὰ ἦτο ἂν μόναι αἱ ἀποφάσεις τοῦ κ. Ὑπουργοῦ ἢ καὶ τοῦ Ὑπουργικοῦ συμβουλίου, *ἄνευ αἰτιολογικοῦ*, ἐξηγγέλλοντο.

Τὸ ἐν λόγῳ ἔγγραφον τοῦ δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν ἔχει ὡς ἑξῆς:

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Πρὸς
τὰς Α.Ε. τὸν Κύριον Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸν Κύριον Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης.

Ἐξ ὀνόματος τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου, οὗτινος διερμηνεύομεν τὸ φρόνημα, ἀφορμώμενοι ἐκ τῶν διὰ τῶν ἐφημερίδων γενομένων ἀνακοινώσεων περὶ τῆς προθέσεως τῆς Κυβερνήσεως ὅπως προβῇ εἰς συμπλήρωσιν τῶν κενῶν θέσεων τῶν παρὰ Πρωτοδίκαις Εἰσαγγελέων διὰ Πρωτοδικῶν, οὐχὶ δὲ διὰ δικηγόρων, ὡς μέχρι τοῦδε ἐγίνετο, σχεδὸν ἄνευ ἐξαιρέσεως, λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλωμεν εἰς τὰς ὑμετέρας ἐξοχότητας τὰ ἑπόμενα:

Ὁ περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων νόμος ὁρίζει βεβαίως, ὅτι δύνανται νὰ διορισθῶσιν Εἰσαγγελεῖς παρὰ Πρωτοδίκαις πλὴν τῶν δικηγόρων τῶν ἐχόντων τὰ ἐν αὐτῷ ὁριζόμενα προσόντα, καὶ Πρωτοδίκαι. Ἐν τούτοις αἱ Κυβερνήσεις ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν προέβησαν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενουμένων θέσεων Εἰσαγγελέων παρὰ Πρωτοδίκαις, **κατὰ προτίμησιν** διὰ δικηγόρων, σπανιώτατα δὲ ἐφήρμοσαν τὴν διάταξιν τοῦ νόμου περὶ προαγωγῆς Πρωτοδικῶν εἰς τὴν θέσιν Εἰσαγγελέων. Εἰς τὴν τοιαύτην δὲ ἀπόφασιν ἐπέδρασεν, ὡς δὲν ἀμφιβάλλομεν, ἡ σκέψις, ὅτι οἱ μεταξὺ τῶν Πρωτοδικῶν διακρινόμενοι ὀρθότερον εἶνε νὰ διατηρῶνται ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ δικαστοῦ, προαγόμενοι ἱεραρχικῶς εἰς τὰς ἀνωτέρας καθαρῶς δικαστικὰς θέσεις, καὶ διατηροῦντες τὸ πλεονέκτημα τῆς ἰσοβιότητος, ὄχι δὲ νὰ προάγωνται εἰς θέσιν Εἰσαγγελέως, οὗτινος τὰ καθήκοντα εἰσὶ διάφορα τῶν τοῦ δικαστοῦ, ἀπαιτοῦντα ἐν πολλοῖς καὶ διάφορον μόρφωσιν, ἧς τινος ἐνδεχόμενον νὰ στερῶνται οἱ Πρωτοδίκαι καίπερ ἐκπληροῦντες εὐδοκίμως τὰ τοῦ δικαστοῦ καθήκοντα.

Ἐκτὸς δὲ τούτου ὀρθῶς ἐθεωρήθη, ὅτι ὁ δικηγόρος, ὁ εἰδικώτερον μάλιστα ἀσχολούμενος εἰς ποινικὰς ὑποθέσεις, εἶνε λίαν κατάλληλος, ὅπως ἀναλάβῃ τὸ ἀξίωμα τοῦ Εἰσαγγελέως ὅπερ ἀπαιτεῖ ἐνεργητικότητα καὶ ζῆλον, ὃν ὁ δικηγόρος ἐν τῇ ἐνασκήσει τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ δύναται νὰ ἐπιδείξῃ εὐχερέστερον τοῦ δικαστοῦ.

Προστίθεμεν δ' ἐν τέλει καὶ θεωροῦμεν ἄξιον προσοχῆς ἐπιχείρημα, ὅτι ἡ μέχρι τοῦδε κατὰ προτίμησιν συμπλήρωσις τῶν θέσεων τῶν Εἰσαγγελέων διὰ τῶν ἐχόντων τὰ προσόντα δικηγόρων, κατέδειξε πόσον δεδικαιολογημένη ὑπῆρξεν ἡ προτίμησις αὕτη, χωρὶς ν' ἀναφέρωμεν τὰ ὀνόματα τῶν ἐκ τοῦ δικηγορικοῦ κλάδου διακριθέντων καὶ διακρινομένων ἐν τῇ εἰσαγγελικῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ ἕνεκα τούτου ἔχομεν δι' ἐλπίδος ὅτι ἡ Κυβέρνησις, λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν πάντα τ' ἀνωτέρω ἐκτιθέμενα, θέλει ἐμμείνει εἰς τὸ μέχρι τοῦδε παραδεδεγμένον σύστημα, προβαίνουσα εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν θέσεων Εἰσαγγελέων, διὰ τῶν ἐχόντων τὰ προσόντα δικηγόρων καὶ οὐχὶ Πρωτοδικῶν, ἀφοῦ μάλιστα οἱ δικηγόροι οἱ ἐπιζητοῦντες νὰ διορισθῶσιν Εἰσαγγελεῖς παρέχουσιν, ὡς μανθάνομεν, ἁπάσας τὰς ἐγγυήσεις εὐσυνειδήτου καὶ εὐδοκίμου ἐκπληρώσεως τῶν καθηκόντων τοῦ Εἰσαγγελέως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Ἰουλίου 1907.

Εὐπειθέστατοι
Ὁ Πρόεδρος
Τὸ Διοικ. Συμβούλιον

ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Εἶνε ἐκτὸς πάσης ἀμφισβητήσεως, ὅτι ἐκεῖνοι ὧν ἡ γνώμη οὐδέποτε ἐζητήθη ἐπὶ παντὸς ζητήματος ἀμέσως ἐνδιαφέροντος αὐτοὺς εἶνε οἱ δικηγόροι. Ἴσως δὲ καὶ λίαν δικαίως, ἀφοῦ οὐδέποτε οὔτε κατέδειξαν οὔτε ἐφάνησαν ἱκανοὶ νὰ καταδείξουν ὅτι ἔχουσιν ἰδίαν γνώμην καὶ δὴ ὅτι εἶνε ἱκανοὶ νὰ ἐπιβάλουν ταύτην. Ὅταν τοῦτο τεθῇ ὡς δεδομένον, περιττεύει νὰ λεχθῇ ὅτι τὸ νέον κτίριον ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ ὁποίου ἔστησε τὰς ἕδρας της ἡ δικαιοσύνη τῶν Ἀθηνῶν τοῦ πρώτου βαθμοῦ, ἱκανοποιεῖ ἴσως τοὺς ὑπολογισμοὺς πλειάδος ἀνθρώπων ἀμέσως ἐνδιαφερομένων, καλεῖ ὅμως καὶ τοὺς δικηγόρους νὰ καταβάλωσιν ἐξ ἰδίων τὸ ἀντισήκωμα τῶν ὑπολογισμῶν τούτων.

Ἀντὶ πάσης ἄλλης περιγραφῆς τοῦ νέου τούτου δικαστικοῦ καταστήματος—συγγνώμην διὰ τὴν ἔκφρασιν—καὶ ἀντὶ πάσης ἄλλης κραυγῆς ἢ διαμαρτυρίας, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς πνίγεται ἐντὸς τοῦ λαβυρίνθου τῶν μικροσυμφερόντων, ἡμεῖς νομίζομεν πρακτικώτερον ν' ἀπευθυνθῶμεν πρὸς ἄλλην ἐπαγγελματικὴν τάξιν, τὴν τῶν ἰατρῶν, πρὸς οὓς νὰ παράσχωμεν τὴν ἐκτάκτως πρακτικὴν συμβουλήν, νὰ σπεύσωσιν ὅπως ἐγκαταστήσωσι τὰ θεραπευτήριά των ὅσον τὸ δυνατὸν ἐγγύτερον πρὸς τὸ νέον τοῦτο κτίριον. Παρέχομεν δὲ τὴν συμβουλὴν ταύτην διότι ἔχομεν τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ ἐπιστήμη των ἀποφθεγματικῶς ἀποφαίνεται ὅτι ἄνθρωποι ὑπὲρ τὰ τετταράκοντα, οἷοι ἀτυχῶς οἱ πλεῖστοι τῶν δικηγόρων, ὑπόχρεοι τετράκις ἢ καὶ δεκάκις τῆς ἡμέρας ν' ἀναρριχῶνται τὰς ἐννενήκοντα καὶ ἑπτὰ βαθμῖδας τοῦ ἀξιολόγου τούτου μεγάρου ὅπως ζητήσωσι πληροφορίας περὶ τούτου ἢ ἐκείνου, μετατρέπονται ἀσφαλῶς μετ' οὐ μακρὸν χρόνον εἰς καρδιακοὺς ἢ ἀσθματικούς.

Ἐλησμονήσαμεν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι κατὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ κτιρίου, προσαγορεύων ὁ κ. ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργὸς τοὺς περὶ αὐτὸν συνηγμένους ὑπαλλήλους, δὲν παρέλειψε νὰ τονίσῃ ὅτι εἶνε ὑπερήφανος διότι

τὸ πρῶτον ἡ Θέμις ἐνθρονίζεται ἐπὶ κτιρίου τόσον εὐπρεποῦς. Οἱ δικηγόροι τῶν Ἀθηνῶν ἐκφράζουσιν αὐτῷ δι' ἡμῶν τὰ θερμὰ συγχαρητήρια των ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ὑπερηφανείᾳ του.

Αἱ στῆλαι τῆς «Δικαιοσύνης» εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου, δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὑρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Ἡ μεταβολὴ τοῦ συστήματος

Μετὰ τὴν ἀμφιταλάντευσιν ἣν ἀπὸ ἱκανοῦ χρόνου ὑφίσταται τὸ ζήτημα τῆς πληρώσεως τῶν κενῶν Εἰσαγγελικῶν ἑδρῶν, ἐξηγγέλθη καὶ ἡ λύσις. Αὕτη δὲ εἶνε ὅτι τὸ Κράτος, συνελθὸν τῆς πλάνης ὑπὸ τῆς ὁποίας ἔκπαλαι κατείχετο, συνέλαβε τὴν ἐρρωμένην ἀπόφασιν νὰ μεταβάλῃ πλέον τακτικὴν καὶ νὰ τροφοδοτῇ τοῦ λοιποῦ τὸ σῶμα τῶν Εἰσαγγελέων δι' ἐκλεκτῶν λαμβανομένων ἐκ τοῦ σώματος τῶν ἰσοβίων δικαστῶν. Ἡ τοιαύτη ἀπόφασις, ἂν ὄντως ἐλήφθη, οὐδεμίαν ἄλλην ἐπιδέχεται ἐξήγησιν ἢ ὅτι ἐν ταῖς κεφαλαῖς τῶν ἰθυνόντων τὰ τῆς δικαιοσύνης ἠνδρώθη πλέον ἡ γνώμη, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὅτι ὁ Εἰσαγγελικὸς κλάδος δὲν εὑρίσκεται ὑπὸ ἔποψιν προσωπικοῦ εἰς τὴν περιωπὴν εἰς ἣν ὅλοι ἐπιθυμοῦμεν νὰ εὑρίσκεται, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ὑλικοῦ τῶν δικηγόρων δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ διαπλάσωμεν ὑλικὸν Εἰσαγγελέων καὶ ἐκ τρίτου ὅτι ὑλικὸν ἄριστον πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν μόνον ὁ κύκλος τῶν ἰσοβίων δικαστῶν εἶνε οὐχὶ ἀπίθανον νὰ προμηθεύσῃ. Τὰ ἐκ τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως, ἃς τὴν ὀνομάσωμεν οὕτω, ἀπορρέοντα ἐρωτήματα εἶνε πάμπολλα, ἀδιάφορα τὰ περισσότερα δι' ἐκείνους, οἵτινες γενικώτερον καλοῦνται νὰ συζητῶσιν ἀρχὰς ὑποδεικνυομένας ὡς καταλλήλους πρὸς βελτίωσιν τοῦ παρελθόντος. Ἡμᾶς ἑπομένως ἐνδιαφέρει τὸ ἐρώτημα: Ἐδοκίμασέ ποτε, εἰλικρινῶς ὅμως, τὸ Κράτος νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰς ἀληθεῖς δυνάμεις τοῦ δικηγορικοῦ σώματος πρὸς μόρφωσιν σώματος Εἰσαγγελέων, οὕτως ὥστε νὰ ἔχῃ τὴν σήμερον τὸ δικαίωμα νὰ περικαλύψῃ ἄλλας ὀρέξεις του καὶ ἄλλας προσπαθείας του διὰ τοῦ προσχήματος ὅπερ προβάλλει; Ὅταν τὸ ἔδαφος τοῦ ἀνταγωνισμοῦ πρὸς κατάληψιν μιᾶς Εἰσαγγελικῆς θέσεως ἀνεσκάφη μέχρι τοῦ βυθοῦ εἰς ὃν τὴν σήμερον εὑρίσκεται, τὰ δὲ βλέμματα καὶ τοῦ ἐγκρίνοντος Ἀρείου Πάγου καὶ τοῦ πραγματοποιοῦντος τὴν ἔγκρισιν τούτου Ὑπουργοῦ μετὰ τόσης κατὰ τὸ φαινόμενον μυωπίας ἐκτελοῦσι τὴν λειτουργίαν ταύτην, εἶνε ἀπολύτως βέβαιον ὅτι ἡ χρεωκοπία εἶνε βεβαία εἴτε ἡ ἐκλογὴ ἐνεργεῖται μεταξὺ δικηγόρων εἴτε μεταξὺ Πρωτοδικῶν ἢ Ἐφετῶν ἂν μὴ καὶ Ἀρεοπαγιτῶν. Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀρνηθῇ ὅτι καὶ μεταξὺ τοῦ σώματος τῶν ἰσοβίων δικαστῶν ὑπάρχουσι τινὲς, ἃς εἴπωμεν μάλιστα οὐκ ὀλίγοι, οἵτινες λίαν εὐπροσώπως θ' ἀντεπροσώπευον τὴν Πολιτείαν ἀπὸ τοῦ Εἰσαγγελικοῦ βήματος. Τοῦτο ὅμως καὶ μόνον ἀποτελεῖ δικαιολόγημα μιᾶς γενικῆς, ὡς προβάλλεται, ἀποφάσεως καθ' ἣν μόνον ὁ ἰσόβιος δικαστὴς παρέχει τὰς περισσοτέρας διὰ τὴν θέσιν τοῦ Εἰσαγγελέως ἐγγυήσεις, ὄντος μάλιστα δεδομένου ὅτι ὁ τοιαῦτα πραγματικὰ ἔχων προσόντα δικαστὴς ἢ δὲν θὰ θελήσῃ νὰ ἀνταλλάξῃ τὴν ἰσοβιότητά του διὰ τοῦ Εἰσαγγελικοῦ ἀξιώματος, ἢ, ὅπερ καὶ τὸ πλέον ἢ βέβαιον, δὲν θὰ κληθῇ ὑπὸ τῆς Πολιτείας εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦτο διὰ τοὺς αὐτοὺς ἀκριβῶς λόγους, δι' οὓς μέχρι τῆς σήμερον δὲν ἐκλήθησαν οἱ ἐνδεδειγμένοι διὰ τὴν θέσιν ταύτην δικηγόροι; Τὸ ζήτημα ἄρα εἶνε οὐχὶ γενικώτερον, ὡς κατὰ πρόσχημα προβάλλεται, ἀλλὰ κοινῆς ἀγαθῆς θελήσεως. Ὅταν αὕτη ἐπικρατήσῃ ὁ κύκλος μόνος τῶν δικηγόρων ἐπαρκεῖ νὰ πλουτίσῃ τὸ Εἰσαγγελικὸν σῶμα καὶ δι' ἐπιστημόνων ἐφαμίλλων πρὸς τοὺς τελειοτέρους ἰσοβίους δικαστὰς, ἀλλὰ καὶ διὰ χαρακτήρων, ὧν πρὸ παντὸς ἔχει ἀνάγκην τὸ σῶμα τοῦτο. Τὰ λοιπὰ λέγονται διὰ νὰ λέγωνται, ἱκανὰ μόνον νὰ προκαλῶσιν ἑκάστοτε μερικοὺς προσκαίρους θαυμασμοὺς τῶν ἁπλοϊκωτέρων.

Ἀνεκαλύφθη ἡ πυρῖτις

Εἶνε ἀπολύτως βέβαιον ὅτι αἱ περισσότεραι τῶν μεγάλων ἀνακαλύψεων ὀφείλονται εἰς ἀσήμαντα γεγονότα ἢ εἰς συμπτώσεις ἐντελῶς ἀπροβλέπτους. Ἐπὶ δεκαετίαν περίπου ἂν μὴ καὶ πλέον τὸ Πανεπιστήμιόν μας ἀνηγόρευε διδάκτορας τῆς θείας τοῦ δικαίου ἐπιστήμης καὶ ἐπὶ τὸν αὐτὸν χρόνον ἡ ἐξεταστικὴ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ ἐπιτροπὴ ἀφθόνους παρεῖχε τὰς πρὸς τὸ δικηγορεῖν ἀδείας, οὐδεὶς δὲ μέχρι τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος εἶχε φθάσει μέχρι τοῦ ὕψους ὥστε νὰ λύσῃ τὸ μέγα πράγματι μυστήριον καθ' ὃ οἱ εἰς διδάκτορας καὶ δικηγόρους χριόμενοι οὐδὲ ἰδέαν κἂν τοῦ κλάδου τοῦ Ποινικοῦ δικαίου εἶχον. Εὐτυχῶς ὁ Θεὸς τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιστήμης οὐδέποτε τὴν ἐγκατέλιπε, χάρις δ' εἰς τοῦτον ἐνεφανίσθη καὶ πάλιν ἀπὸ μηχανῆς διὰ νὰ μᾶς φωτίσῃ ὅτι οἱ νέοι σκαπανεῖς τῆς νομικῆς ἐπιστήμης δὲν ἔχουν ἰδέαν ποινικῶν διότι ἀπὸ δεκαετίας δὲν ἐδιδάχθησαν τοιαῦτα!

Ἡ ὅσον ἀπρόοπτος τόσον καὶ μεγάλη αὕτη ἀποκάλυψις, ἐξελθοῦσα τόσον αἰφνιδίως ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς αἰθούσης τοῦ Ἀρείου Πάγου ὅπου ἐτελεῖτο ἡ μυσταγωγία τῆς ἀναγορεύσεως τῶν νέων δικηγόρων, εὐνόητον ὅτι τὰ μέγιστα κατέπληξε τὴν Νομικήν μας σχολὴν ἥτις, σενελθοῦσα ἀμέσως εἰς ἔκτακτον συνεδρίασιν, μετεβίβασε τὴν μεγίστην ταύτην ἀνακάλυψιν πρὸς τὸ ἁρμόδιον Ὑπουργεῖον δι' ἐγγράφου ὡς ἐκοινολογήθη ἐκτάκτως ἐπιτακτικοῦ.

Μεμψιμοιροῦμεν δὲ μεθ' ὅλα ταῦτα ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶνε τόπος μεγάλων ἀνακαλύψεων συγχρόνως δὲ καὶ μεγάλων ἐκπλήξεων, ἂν μὴ καὶ Ταρταρίνων.

Ψυχραιμότεροι

Τὸ ἐν Κερκύρᾳ ἐπεισόδιον, καθ' ὃ εἷς ἰδιώτης ἀνισόρροπος προφανέστατα, ἀπεπειράθη νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ αὐτόθι Ἐφέτου κ. *Ἀνδρ. Μαρκοπούλου*, παρ' ὀλίγον νὰ ἑρμηνευθῇ ὡς ἔχον καὶ γενικωτέραν σημασίαν καὶ νὰ συνδεθῇ μὲ τὸν σεβασμὸν ὃν οἱ πολῖται τρέφουν καὶ ὑπέχουν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τρέφουν πρὸς τὴν δικαιοσύνην ἐν γένει καὶ πρὸς τὸν ἀποτελοῦντα τὴν ἐκπροσώπησιν ταύτης δικαστήν.

Εἴμεθα τῆς γνώμης ὅτι χειροτέραν ἐκδούλευσιν δὲν εἶνε δυνατὸν ἐπὶ περιστάσεων τοιαύτης φύσεως νὰ προσφέρῃ τις, εἰμὴ ὅταν ἀναλαμβάνῃ νὰ στιγματίσῃ τὸ πρᾶγμα ἐπὶ τῇ βάσει τῆς σκέψεως ὅτι ὁ προσβληθεὶς δικαστὴς εὑρίσκετο ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ νόμου ὅταν ἐξετέλει τὸ καθῆκόν του ὅπερ ὁ ἰδιώτης ἡρμήνευσεν ὡς ἀδικίαν. Ὅταν τοῦτο ληφθῇ ὡς βάσις, τότε ἀβίαστον ἐπέρχεται τὸ ἕτερον συμπέρασμα ὅτι δὲν ἀποκλείεται ἡ χειροδικία ὅταν ὁ δικαστὴς ἐξέφυγε τῶν ὁρίων τοῦ νόμου καὶ ἢ ἀπὸ χαρακτῆρος ἢ ἕνεκα δεδομένων περιστάσεων ἐν γνώσει ἠδίκησε.

Τὰ ἀνυπολογίστως ὀλέθρια ἄτοπα τοῦ τοιούτου συμπεράσματος δὲν ὑπάρχει φρονοῦμεν ἀνάγκη νὰ καταδείξῃ τις διὰ τοῦτο δὲ νομίζομεν ὅτι ἐπεισόδια τοιαῦτα οἷον τὸ ἄνω τῆς Κερκύρας, καθίστανται ἀραιότερα οὐχὶ ὅταν ἐξαίρεται τὸ πρόσωπον τοῦ προσβαλλομένου δικαστοῦ, ἀλλ' ὅταν συστηματικώτερον ἐργασθῶμεν ὅλοι νὰ ἐμπνεύσωμεν πρὸς ἀλλήλους τὴν πεποίθησιν, ἣν νὰ καταστήσωμεν ἀκλόνητον, ὅτι ὁ δικαστὴς οὐδέποτε ἀδικεῖ ἐν γνώσει.

Καλῶς ἦλθε

Ὁ Ἀθηναῖος συμβολαιογράφος ὁ πρό τινων μηνῶν παραιτήσας μίαν καλὴν πρωΐαν ἐκκρεμῆ μίαν δοσοληψίαν δύο περίπου δεκάδων χιλιάδων δραχμῶν ἀμέσως συνδεομένων μὲ τὸ ἀξίωμά του καὶ ἐξαφανισθείς, ἐπανῆλθε πρό τινων ἡμερῶν εἰς τοὺς κόλπους τῆς δικαιοσύνης, ὅπως λογοδοτήσῃ εἰς αὐτὴν καὶ ἐν ᾗ περιπτώσει καταδειχθῇ ἔνοχος ὑποστῇ τὰ ἀντίποινα. Δὲν γνωρίζομεν ἂν ἡ λύσις αὕτη εἶνε καὶ ἡ πρακτικωτέρα, εἴμεθα ὅμως βέβαιοι ὅτι τὸ κροῦσμα, ὅπως δὲν εἶνε τὸ πρῶτον, οὕτω δὲν θὰ μείνῃ καὶ τὸ τελευταῖον, ἐφ' ὅσον τὴν ριζικωτέραν τοῦ πράγματος διακανόνισιν δὲν ἀναλάβῃ ἡ πολιτεία αὐτή. Συγχαρητήρια βεβαίως δὲν ἁρμόζουν εἰς θεματοφύλακας ξένων περιουσιῶν τοιαύτην ποιουμένων χρῆσιν τῆς ἐμπιστοσύνης ἣν κατ' ἀνάγκην ἐπιδεικνύουν πρὸς αὐτοὺς οἱ συναλλασσόμενοι. Μὴ λησμονῶμεν ὅμως ὅτι ζῶμεν ἐν τῷ αἰῶνι τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν μυρίων πειρασμῶν. Μέριμνά τις ἄρα ἀνωτέρα καθιστᾶ τοὺς πειρασμοὺς τούτους ἀκινδύνους καὶ τοιουτοτρόπως τὰ ἑκατέρωθεν θύματα ὀλιγοστεύουν.

Ἐπαναλαμβάνουσα, μετὰ τὴν μεσολαβήσασαν διακοπὴν τὴν ἔκδοσίν της ἡ «Δικαιοσύνη», ἐκπληροῖ θλιβερὸν καθῆκον ἀγγέλλουσα τὴν ἀπώλειαν ἣν τὸ δικηγορικὸν σῶμα τῶν Ἀθηνῶν ὑπέστη διὰ τοῦ θανάτου δύο ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων αὐτοῦ μελῶν, τῶν **Ἀθανασίου Παπαφράγκου** καὶ **Ἰωάννου Ἀραβαντινοῦ,** καθηγητοῦ τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαίου.

Ἡ δρᾶσις ἀμφοτέρων, τόσον ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἐνεργοῦ δικηγορίας, ὅσον καὶ ἡ εὐρυτέρα ἐπιστημονικὴ ὑπῆρξε τοιαύτη, ὥστε ἐπὶ μακρὸν οἱ διεξάγοντες τὸν ἐπαγγελματικὸν ἐκεῖνον ἀγῶνα, ὃν ἡ δικηγορία παρασκευάζει, θὰ ἔχωσι αὐτοὺς ὡς ὑπόδειγμα, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐνθάρρυνσιν συγχρόνως.

Τὸ ἔργον αὐτῶν εἴθε νὰ συνεχίσωσιν, ἐπίσης ἐπιτυχῶς, οἱ διαδεχθέντες αὐτοὺς ἐν τῇ δικηγορίᾳ υἱοί των κ. κ. Στάμος Παπαφράγκος καὶ Παναγ. Ἀραβαντινός, οὓς ἀπὸ καρδίας συλλυπούμεθα.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ κ.κ. ΔΙΚΗΓΟΡΟΥΣ

Ἡ «Δικαιοσύνη» ἥτις ὡς κύκλον ἀναγνωστῶν ἔχει πάντας τοὺς δικηγόρους καὶ τοὺς μετὰ τῶν δικαστηρίων ἐπαγγελματικῶς ἢ ἄλλως συνδεομένους, εἶνε προφανῶς τὸ μοναδικὸν ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου, συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου, ἐπιβάλλεται νὰ γίνωνται αἱ ἐπὶ διαζυγίων, αἰτήσεων περὶ χωρισμοῦ κτημάτων κλπ. ὁριζόμεναι ὑπὸ τοῦ νόμου δημοσιεύσεις. Περιττὸν ἐπίσης νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι τὸ ὄργανον τοῦτο τῶν δικηγόρων κυρίως, πᾶν ἄλλο ἢ κερδοσκοπικὸν σκοπὸν ἐπιδιώκει, τούτου δ' ἕνεκα ἀναλαμβάνει πᾶσαν ἐν γένει τοιαύτης φύσεως δημοσίευσιν εἰς τὸ ἥμισυ τῆς συνήθους τιμῆς.

Τόμοι τῆς «Δικαιοσύνης» πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα αὐτῆς, τοῦ μὲν πρώτου ἔτους πρὸς δραχμὰς 5 τοῦ δὲ δευτέρου πρὸς δραχμὰς 7.50 ἕκαστος.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

.....ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Εἷς Πρωτοδίκης, ὁ κ. Π. Ψωμάκης, ἐνόμισεν ὅτι ἠδικήθη ἐκ μιᾶς ἐπερωτήσεως ὑποβληθείσης κατ' αὐτοῦ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Σύνοδον τῆς Βουλῆς, ἐν ἐξάψει δὲ στιγμιαίᾳ, ὡς αὐτὸς οὗτος βραδύτερον ὡμολόγησεν, ἀπηύθυνε τηλεγράφημα πρὸς διαφόρους φιλικῶς διακειμένους πρὸς αὐτὸν βουλευτάς, παρακαλῶν αὐτοὺς ν' ἀναλάβωσι τὴν ἐνώπιον τῆς Βουλῆς ὑπεράσπισίν του. Τὸ πρᾶγμα ἐχαρακτηρίσθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου ὡς πειθαρχικῶς ἔκτροπον καὶ συνέπεια τῆς τοιαύτης Ὑπουργικῆς κρίσεως ὑπῆρξεν ἡ κατωτέρω ἀπόφασις δι' ἧς ὁ Πρωτοδίκης τιμωρεῖται διὰ τῆς ποινῆς τῆς ἐπιπλήξεως. Τὸ ἐπεισόδιον ὅμως δὲν λήγει μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου, διότι τὸ Ὑπουργεῖον ἀποδίδει γενικωτέραν εἰς τὸ ζήτημα σημασίαν ἣν ἐκδηλώνει διὰ τῆς ἐπίσης κατωτέρω δημοσιευομένης ἐγκυκλίου του. Ἀλλὰ καὶ μέχρις ἐδῶ τὸ ζήτημα δὲν λύεται τελειωτικῶς. Αἰτιολογία τις τῆς πειθαρχικῆς ἀποφάσεως, καθ' ἣν ὁ δικαστὴς ὁ θεωρήσας ἑαυτὸν ἀδικηθέντα ὑπὸ ἐπερωτήσεως βουλευτοῦ δύναται νὰ ἐπιζητήσῃ τὴν συνδρομὴν τῆς ποινικῆς ἐξουσίας, ἀναγνωρίζεται ἐκ τῶν ὑστέρων ὡς ἀντισυνταγματική, ὡς συνέπεια δὲ τῆς τοιαύτης Ὑπουργικῆς πλάνης ἐπέρχεται ἡ πρόσφατος Ὑπουργικὴ ἀπόφασις, δι' ἧς διορθοῦται κατ' αὐτὸ ἡ προγενεστέρα πειθαρχική. Τὴν ἀνθοδέσμην ταύτην τῶν ἐγγράφων ἐνομίσαμεν ὅτι ὑπέχομεν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ προσφέρωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, οἵτινες οὕτω πληροφοροῦνται, αὐθεντικῶς πλέον, ἐκεῖνο ὅπερ μέχρι τοῦδε ἴσως ἠγνόουν, ὅτι ὁ ἐλέγχων ἐνώπιον τῆς Βουλῆς ἀντιπρόσωπος, καὶ παρεκτρεπόμενος ἔτι, δὲν εἶνε ὑπόχρεως πρὸς λογοδοσίαν ἀπέναντι τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς. Τοιουτοτρόπως δὲ καὶ τὸ Σύνταγμα σώζεται καὶ ἡ νομολογία τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης καθίσταται σταθερά.

Ἡ ἐγκύκλιος ἔχει ὡς ἑξῆς:

Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης

Πρὸς τοὺς παρ' ἐφέταις καὶ παρὰ πρωτοδίκαις κ.κ. εἰσαγγελεῖς.

Κατὰ τὴν λήξασαν σύνοδον τῆς Βουλῆς ὁ βουλευτὴς Ἄρτης κ. Γαρουφαλιᾶς ὑπέβαλεν ἔν τινι τῶν συνεδριάσεων ἐπερώτησιν ἀπευθυνομένην πρὸς ἡμᾶς, δι' ἧς ἐζήτει πληροφορίας περὶ πράξεών τινων τοῦ ἐν Ἄρτῃ πρωτοδίκου κ. Παντ. Ψωμάκη, οὗτινος ἔψεγε τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων. Συνάμα δὲ διὰ τῆς αὐτῆς ἐπερωτήσεως ἐθίγετο καὶ ὁ ἰδιωτικὸς βίος τοῦ αὐτοῦ πρωτοδίκου.

Τῆς ἐπερωτήσεως ταύτης λαβὼν γνῶσιν ὁ Π. Ψωμάκης ἀπηύθυνεν ἐξ Ἄρτης τηλεγράφημα πρός τινας τῶν κυρίων βουλευτῶν, δι' οὗ παρεκάλει τούτους νὰ προκαλέσωσι συζήτησιν ἐν τῇ Βουλῇ ἐπὶ τῇ ρηθείσῃ ἐπερωτήσει, καὶ νὰ συνηγορήσωσιν ὑπὲρ αὐτοῦ, διαψεύδοντες τὸν ἐπερωτήσαντα κ.βουλευτὴν καὶ ἀποδίδοντες τὴν ἐπερώτησιν εἰς ὡρισμένα ἀθέμιτα διὰ τοῦτον αἴτια.

Συνεπείᾳ τοῦ τηλεγραφήματος τούτου μετὰ τὴν νόμιμον ἄσκησιν παρὰ τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου τῆς πειθαρχικῆς κατὰ τοῦ Π. Ψωμάκη κατηγορίας, προκληθείσης παρ' ἡμῶν, ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 18220 ἐ.ἔ. ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργείου τούτου, δι' ἧς ἐτιμωρήθη οὗτος πειθαρχικῶς διὰ τῆς ποινῆς τῆς ἐπιπλήξεως. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην κοινοποιοῦμεν ὑμῖν κατωτέρω.

Ἐκ τῆς περιστάσεως ὅμως ταύτης καθῆκον ὑπολαμβάνομεν ὅπως δώσωμεν ὑμῖν σχετικὰς ὁδηγίας περὶ τῆς τηρητέας διαγωγῆς τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ὑποβάλλεται ἐν τῇ Βουλῇ ἐπερώτησις ἀφορῶσα εἴτε εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντός των, εἴτε εἰς τὸν ἰδιωτικὸν αὐτῶν βίον. Δέον δηλαδὴ πρωτίστως νὰ νοηθῇ παρὰ τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων, ὅτι τὸ ἐπερωτᾶν εἶνε συνταγματικὴ προνομία βουλευτική, ἧς ἡ ἄσκησις περὶ παντὸς ἀντικειμένου, περιλαμβανομένου ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ὑπουργικῆς εὐθύνης, εἶνε ἀπεριόριστος. Οὐδεὶς λοιπὸν ὑπάλληλος, εἰς ὃν ἀφορᾷ ἡ ἐπερώτησις, δικαιοῦται νὰ παραπονεθῇ ὡς προσβαλλόμενος δῆθεν δι' αὐτῆς. Οὐδ' ὅταν ἡ ἐπερώτησις ἀφορᾷ τὸν ἰδιωτικὸν βίον τοῦ δικαστικοῦ ὑπαλλή-

λου, δικαιοῦται οὗτος νὰ θεωρήσῃ ἑαυτὸν ἀδικούμενον δι' αὐτῆς, διότι, κατὰ τὰ ἰσχύοντα, εἰς τὴν ὑπουργικὴν ἐπιτήρησιν καὶ ἐξουσίαν, ἑπομένως καὶ εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς Βουλῆς, ὑπάγεται οὐ μόνον ὁ ἐπαγγελματικός βίος τοῦ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ διαγωγὴ αὐτοῦ, ἥτις δέον νὰ εἶνε ἠθικὴ καὶ ἄμεμπτος.

Τούτων δοθέντων, ὁ δικαστικὸς ὑπάλληλος, περὶ οὗ γίνεται ἐπερώτησις, ὀφείλει ν' ἀνεχθῇ τὴν κοινοβουλευτικὴν ἐξέλιξιν τῆς ἐπερωτήσεως, ὑποβάλλων εἰς μόνον τὸν ὑπόχρεων εἰς ἀπάντησιν ὑπουργὸν τὰ στοιχεῖα, ὧν οὗτος ἔχει ἀνάγκην εἴτε πρὸς ἐπανόρθωσιν ἐσφαλμένων τοῦ ἐπερωτῶντος πληροφοριῶν, εἴτε πρὸς ἄρσιν οἱασδήποτε ἀνωμαλίας δικαιολογούσης τὴν ἐπερώτησιν. Οὐδένα ἔχει λόγον ἡ προσωπικὴ τοῦ ὑπαλλήλου παρέμβασις. Πᾶσα παρέμβασις αὐτοῦ, εἴτε δι' ἀναφορᾶς πρὸς τὴν Βουλήν, εἴτε δι' ἐπικλήσεως τῆς μεσολαβήσεως βουλευτῶν εἰς τὴν ἐκ τῆς ἐπερωτήσεως συζήτησιν, οὐ μόνον δὲν εἶνε παντάπασι δικαιολογημένη, ἀλλὰ τοὐναντίον συνεπάγεται ἄτοπα λίαν ἐπιβλαβῆ εἴς τε τὴν δικαστικὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὴν εὐσυνείδητον καὶ ἄμεμπτον λειτουργίαν τῆς δικαιοσύνης· διότι δύναται αὕτη νὰ παρασταθῇ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὑπὲρ οὗ ἡ βουλευτικὴ μεσολάβησις, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὡς προστατευομένη ὑπὸ τῆς πολιτικῆς, ἀφ' ἑτέρου δέ, εἰς ἀνταλλαγὴν τῆς προστασίας ταύτης, ὡς εὐνοοῦσα τὰς ἐνδεχομένας συστάσεις τῶν προστατῶν βουλευτῶν, καὶ ὅταν ἀκόμη ἤθελεν ἐπιτύχει αὕτη νὰ κλείσῃ τὰ ὦτα εἰς τοιαύτας τυχὸν παρακλήσεις. Ἐν πάσῃ ἐπερωτήσει δὲν εἶνε ὁ ὑπάλληλος, εἰς ὃν αὕτη ἀφορᾷ, ὁ κυρίως καὶ πρωτίστως ὀφείλων νὰ δώσῃ λόγον καὶ εὐθύνας πρὸς τὴν Βουλήν, ἀλλ' ὁ ὑπουργός· ἑπομένως ὁ ὑπάλληλος μόνον ὡς βοηθήσων τὸν ὑπουργόν, διὰ τῶν πρὸς αὐτὸν διδομένων ὑπηρεσιακῶς ἢ ἰδιαιτέρως πληροφοριῶν δύναται νὰ μετέχῃ ἐκ τοῦ ἀφανοῦς τῆς συζητήσεως, ἣν θέλει διεξαγάγει ὁ ὑπουργὸς ἐν τῇ Βουλῇ. Καθῆκον δὲ τοῦ ὑπουργοῦ εἶνε ὅπως, ἐὰν ἡ ἐπερώτησις ἐγένετο ἐκ πνεύματος δυσμενοῦς, ἢ δι' ὕφους προσβλητικοῦ κατὰ τῆς ὑπολήψεως τοῦ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, νὰ προστατεύσῃ τοῦτον ἀδικούμενον, καὶ ν' ἀπαλλάξῃ αὐτὸν ἐνώπιον τῆς Βουλῆς ἀπὸ πάσης ἐπιβλαβοῦς διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ἢ τὴν διαγωγὴν αὐτοῦ ὡς ἰδιώτου ὑπονοίας.

Ὅθεν θεωροῦμεν ἀναγκαῖον ν' ἀπαγορεύσωμεν εἰς πάντα δικαστικὸν ὑπάλληλον, περὶ οὗ ὑποβάλλεται ἐν τῇ Βουλῇ ἐπερώτησις, ὅπως ἐπικαλῆται ὁπωσδήποτε τὴν βουλευτικὴν μεσολάβησιν καὶ προστασίαν ὡς ἀπάδουσαν εἰς τὴν ἐπιβαλλομένην παντὶ δικαστικῷ ὑπαλλήλῳ διαγωγήν, καὶ συνεπαγομένην τὴν ἐφαρμογὴν τῶν περὶ πειθαρχικῆς τιμωρίας διατάξεων τοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων.

Τῆς τε παρούσης καὶ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως κατὰ τοῦ πρωτοδίκου Π. Ψωμάκη ἀποστέλλομεν πλεῖστα ἀντίτυπα ὅπως κοινοποιηθῶσιν εἰς πάντα τὰ μέλη τοῦ ὑφ' ὑμᾶς δικαστηρίου τοὺς εἰρηνοδίκας καὶ γραμματεῖς καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ἐπουσιώδη δικαστικὰ πρόσωπα, ὅπως ἐν δεδομένῃ περιστάσει συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν παροῦσαν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Αὐγούστου 1907

Ὁ Ὑπουργὸς

Δ. Κ. Βοκοτόπουλος Σ. Ι Τριαντάκης

Ἡ πειθαρχικὴ ἀπόφασις.

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν· α') τὴν ὑπ' ἀριθ. 56 τῆς 28 Μαΐου 1907 ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Κερκύρᾳ ἐφετῶν, δι' ἧς ἀπεφάνθη μὴ πειθαρχικῶς τιμωτητέον τὸν πρωτοδίκην πρῴην Ἄρτης καὶ νῦν Λευκάδος Παντ. Ψωμάκην, ἐπὶ τῷ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 384 ἐ. ἔ. κατηγορητηρίῳ ἐγγράφῳ τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν ἐν Κερκύρᾳ ἐφετῶν ἐκτιθεμένῳ πειθαρχικῷ παραπτώματι· β') τὴν ἀπολογίαν τοῦ κατηγορουμένο πρωτοδίκου, πᾶσαν τὴν σχετικὴν δικογραφίαν καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 1252 τῆς 30 Μαΐου ἐ. ἔ. ἔγγραφον τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Κερκύρᾳ ἐφέταις εἰσαγγελέως, δι' οὗ προτείνεται ἡ ἐπικύρωσις τῆς μνησθείσης ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ ὁ πρωτοδίκης Παντ. Ψωμάκης διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 227 τῆς 23 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. τηλεγραφήματος αὐτοῦ ἐξ Ἄρτης πρὸς τοὺς βουλευτὰς κ.κ. Καραπάνον, Δεληγεώργην, Στράτον, Στεφανόπουλον, Καναβόν, Βελλιανίτην καὶ Γούναρην, παρεκάλεσεν αὐτοὺς θερμότατα νὰ παρακαλέσωσι τὸν βουλευτὴν κ. Γαρουφαλιᾶν ν' ἀναπτύξῃ ἐν τῇ Βουλῇ τὴν παρ' αὐτοῦ ὑποβληθεῖσαν ἔγγραφον ἐπερώτησιν περὶ τοῦ προέδρου Ἰατρίδου καὶ αὐτοῦ τοῦ τηλεγραφοῦντος, καὶ νὰ ἀποκρούσωσι ταύτην ὡς «ψευδεστάτην» καὶ «ἐμπαθῆ», διότι, ὡς ἐν τῷ τηλεγραφήματι ὁ ρηθεὶς πρωτοδίκης λεπτομερῶς καὶ ὑβριστικῶς περὶ τοῦ ἐπερωτήσαντος ἀναφέρει, ὁ βουλευτὴς κ. Γαρουφαλιᾶς καὶ ὁ ἀδελφὸς τούτου δήμαρχος Ἀρταίων ἔχουσι διαπράξει ἐγκλήματα, εἰς τὴν καταδίωξιν τῶν ὁποίων ἐκ τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ ὁ πρωτοδίκης οὗτος ἔλαβε μέρος.

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ τηλεγραφήματος τούτου ὁ πρωτοδίκης Ψωμάκης ἐπιδιώκει τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ μεσολάβησιν ὡρισμένων βουλευτῶν, ὅπως προκαλέσωσιν ἐν τῇ Βουλῇ συζήτησιν ἐπὶ τῆς ἐπερωτήσεως τοῦ βουλευτοῦ κ. Γαρουφαλιᾶ, διαψεύσωσι τὰ ἐν ἐπερωτήσει ἀναφερόμενα καὶ ἀποδώσωσιν εἰς ὡρισμένους λόγους σχετικοὺς πρὸς τὴν ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης καταδίωξιν τοῦ τε δημάρχου Γαρουφαλιᾶ καὶ τοῦ κ. βουλευτοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον μάλιστα ρητῶς ἀποδίδει διὰ τοῦ τηλεγραφήματός του συναυτουργίαν τοὐλάχιστον, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ περὶ τούτου κατηγορία, ἐπὶ ἐκτρώσει.

Ἐπειδὴ ἡ τοιαύτη διαγωγὴ τοῦ πρωτοδίκου Ψωμάκη ἀντίκειται εἰς τὴν ἐπιβεβλημένην παντὶ δικαστικῷ ὑπαλλήλῳ ὑποχρέωσιν εὐλαβείας πρὸς τὸ δικαστικὸν ἀξίωμα καὶ ἀξιοπρεπείας εἰς τὴν συμπεριφοράν, ἀποφυγῆς δὲ ἀπὸ πάσης πράξεως δυναμένης νὰ ἐπηρεάσῃ ὁπωσδήποτε εἴτε κατὰ τὸν χρόνον τῆς παρεκτροπῆς, εἴτε καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, τὴν δικαστικὴν αὐτοῦ ἀνεξαρτησίαν. Τοιαύτη δὲ παρεκτροπὴ εἶνε ἡ προσωπικὴ παράκλησις τοῦ δικαστοῦ πρὸς ὡρισμένους βουλευτάς, ὅπως εἴτε ἁπλῶς συνηγορήσωσιν ἐν τῇ Βουλῇ ὑπὲρ αὐτοῦ εἴτε καὶ προκαλέσωσι συζήτησιν, καθ' ἣν μάλιστα ν' ἀποδώσωσιν εἰς ἀθεμίτους λόγους τὰ αἴτια, ἐξ ὧν ὡρμήθη ὁ ἐπερωτήσας βουλευτής. Διότι ὁ ρηθεὶς πρωτοδίκης δὲν ἀπηυθύνθη πρὸς τὴν Βουλὴν διὰ τοῦ Προέδρου αὐτῆς, ὅτε καὶ πάλιν τὸ διάβημα τοῦτο θὰ ἦτο ἐξεταστέον, ἀλλὰ πρὸς ὡρισμένους βουλευτάς, ἀπέναντι τῶν ὁποίων, ὡς ἦν ἐπόμενον, θ' ἀνελάμβανε πάντως ἠθικὰς ὑποχρεώσεις, ἐὰν ἐγίνετο δεκτὴ παρ' αὐτῶν ἡ παράκλησις αὐτοῦ. Αἱ ἠθικαὶ δὲ αὗται ὑποχρεώσεις εἶναι λίαν πιθανὸν ὅτι ἐν δεδομένῃ περιστάσει θὰ ἐδύναντο νὰ ἐξηγηθῶσιν ὡς ἐπηρεάσασαι ἐπιβλαβῶς τὴν παρὰ τοῦ ὑποχρέου δικαστοῦ εὐσυνείδητον, ἀνεξάρτητον καὶ ἄψογον ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος, ἐπὶ βλάβῃ τῆς δικαιοσύνης. Οὐδὲ εἶνε μεταξὺ τῶν καθηκόντων τοῦ βουλευτοῦ τὸ ἔργον, εἰς ὃ ἐκάλει τοὺς βουλευτὰς ὁ δικαστὴς οὗτος διὰ τοῦ τηλεγραφήματός του, ἵνα ἐπειεικέστατα κρίνων τις ἀποδώσῃ τὸ διάβημα αὐτοῦ εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ βουλευτικοῦ καθήκοντος μέριμναν, ἔστω καὶ ἄτοπον, ἐκ μέρους τοῦ παρακαλοῦντος δικαστοῦ.

Ἐπειδὴ τὰ ὑπὲρ τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ περὶ οὗ πρόκειται πρωτοδίκου ἐπιχειρήματα τοῦ τε παρὰ τοῖς ἐν Κερκύρᾳ ἐφέταις εἰσαγγελέως «ὅτι δὲν ἀπᾴδει εἰς τὴν καλὴν καὶ χρηστὴν διαγωγήν, ἣν ὀφείλει νὰ τηρῇ ὁ δικαστὴς ἐν πάσῃ του σχέσει, τὸ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν συνδρομὴν φίλων του βουλευτῶν, ὅπως ἀμυνθῶσιν ὑπὲρ τούτου ἐν τῇ Βουλῇ», καὶ τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν, ὅπερ εἰς μὲν τὸν δικαστὴν περὶ οὗ ἡ ἐπερώτησις, δίδει ἀνυποστάτως τὴν ἰδιότητα κατηγορουμένου, τὴν δὲ τοιούτῳ τρόπῳ ἐπιδιωχθεῖσαν παρ' αὐτοῦ βουλευτικὴν προστασίαν χαρακτηρίζει ὡς «χρῆσιν νομίμου μέσου», ἐπειδὴ τὰ ἐπιχειρήματα, λέγομεν, ταῦτα στεροῦνται πάσης νομικῆς ἢ καὶ εὐλόγου βάσεως, προερχόμενα, ὡς δύναταί τις νὰ ὑποθέσῃ ἐκ συναδελφικοῦ μᾶλλον πνεύματος, κακῶς ἐν προκειμένῳ ἐννοουμένου. Καθόσον ὁ προσβαλλόμενος διὰ τῆς ἐπερωτήσεως δικαστὴς εἰς οὐδενὸς τὴν συνείδησιν δύναται νὰ θεωρηθῇ κατηγορούμενος, χρήζων τῆς ὑπερασπίσεως τῶν βουλευτῶν πρὸς σωτηρίαν τῆς ἀδίκως διασυρομένης ὑπολήψεώς του.

Ὁ προσβαλλόμενος ἐν τῇ ἐξασκήσει τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ, ὡς ἐν προκειμένῳ, δικαστής, δέον ν' ἀναμένῃ τὴν ἱκανοποίησιν αὐτοῦ παρὰ μόνου τοῦ προϊσταμένου αὐτοῦ ὑπουργοῦ, κατὰ τὴν ἀπάντησιν τούτου εἰς τὴν γενομένην ἐπερώτησιν, καὶ εἰς τοῦτον ὀφείλει νὰ ὑποβάλῃ ὅσας ἔχει παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἐναντίον του ἐπερωτήσεως. Διότι ὁ ὑπουργὸς θέλει συγκεντρώσει πάντα τὰ στοιχεῖα τῆς ἐνεργείας τοῦ δικαστοῦ, καὶ ποοσάγων ταῦτα ἐνώπιον τῆς Βουλῆς θέλει δικαιώσει τὸν ἀδίκως διασυρόμενον δικαστικὸν ὑπάλληλον. **Οὐδὲ ἀποκλείεται ἄλλως τῷ προσβαλλομένῳ δικαστῇ τὸ στάδιον τῆς ἐπιδιώξεως ποινικῶν εὐθυνῶν κατὰ τοῦ τυχὸν συκοφαντήσαντος αὐτὸν βουλευτοῦ.** Ταῦτα εἰσὶ τὰ νόμιμα μέσα τῆς προστασίας τοῦ ἀδικουμένου διὰ βουλευτικῆς ἐπερωτήσεως δικαστοῦ. οὐδέποτε δὲ δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσι τοιαῦτα ἡ προσφυγὴ πρὸς βουλευτὰς πρὸς διεξαγωγὴν συζητήσεως ἐν τῇ Βουλῇ, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ παρακαλούμενοι βουλευταὶ θὰ παρασταθῶσι καθ' ὑποβολήν, εἴτε διαψεύδοντες τὸν ἐπερωτῶντα βουλευτήν, εἴτε κατήγοροι αὐτοῦ. Ἐν πάσῃ τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ διασυρθῇ ἡ δικαιοσύνη, καὶ κυρίως ὅταν δὲν δύναται ὁ ὑπουργὸς οὐδὲ ὑπὲρ ταύτης ν' ἀμυνθῇ, οὐδὲ τὸν τυχὸν ἀδικούμενον δικαστὴν νὰ προστατεύσῃ, στερούμενος τῶν ἀναγκαίων πρὸς ταῦτα πληροφοριῶν. Ὅθεν ὁ παρὰ τοῦ παρ' ἐφέταις εἰσαγγελέως καὶ ὁ παρὰ τοῦ συμβουλίου διδόμενος χαρακτηρισμὸς ὡς νομίμου τῆς τοῦ δικαστοῦ Ψωμάκη παρεκτροπῆς εἶνε ὅλως ἀστήρικτος, θεωρούμενος τοιοῦτος καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ κατηγορουμένου δικαστοῦ, ὀρθότερον κρίνοντος καὶ ζητοῦντος διὰ τῆς ἀπολογίας του νὰ κριθῇ εὐμενῶς, διότι τὸ τηλεγράφημα ἀπέστειλεν «ἐν ἀνωμάλῳ ψυχολογικῇ καταστάσει διατελῶν». Τὴν τοιαύτην δὲ ψυχολογικὴν κατάστασιν δέον νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψει κατὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς πειθαρχικῆς ποινῆς.

Ἐπειδὴ κατ' ἀκολουθίαν ὁ πρωτοδίκης Ψωμάκης περιέπεσεν εἰς παράπτωμα ἀντικείμενον εἴς τε τὴν προσήκουσαν δικαστικὴν διαγωγὴν καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ καὶ δέον νὰ τιμωρηθῇ πειθαρχικῶς κατὰ τὸ ἄρθρον 292 τοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων διὰ τῆς ποινῆς τῆς ἐπιπλήξεως.

Διὰ ταῦτα

Δυνάμει τοῦ ἄρθρου 307 τοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων.

Μεταρρυθμίζομεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 56 τῆς 28ης Μαΐου 1907 ἀπόφασιν τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Κερκύρᾳ ἐφετῶν καὶ ἐπιβάλλομεν εἰς τὸν πρωτοδίκην πρῴην Ἄρτης καὶ νῦν Λευκάδος Παντ. Ψωμάκην, πειθαρχικὴν ποινὴν ἐπιπλήξεως καὶ τὰ τέλη τῆς σημάνσεως.

Ὁ Ὑπουργὸς

Δ. Κ. Βοκοτόπουλος.

Ἡ δευτέρα ἑρμηνευτικὴ ἀπόφασις :

Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ ἀνωτέρω μνημονευομένῃ ὑπ' ἀριθ. 18220 ἐ. ἔ. ἀποφάσει ἡμῶν § 4 παρεισέφρησεν ὡς αἰτιολογία ἐσφαλμένος ἐπιβοηθητικὸς (!) ἰσχυρισμός, σχετικὸς πρὸς τὸ βουλευτικὸν ἀνεύθυνον, τὸ καθιερούμενον ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ Συντάγματος, ἔχων ὡς ἑξῆς : «οὐδὲ ἀποκλείεται ἄλλως τῷ προσβαλλομένῳ δικαστῇ τὸ στάδιον τῆς ἐπιδιώξεως ποινικῶν εὐθυνῶν κατὰ τοῦ τυχὸν συκοφαντήσαντος αὐτὸν βουλευτοῦ» κατ' ἀκολουθίαν δέον νὰ διορθωθῇ ἡ ἀπόφασις αὕτη παραλειπομένου ἐξ αὐτῆς τοῦ ρηθέντος ἰσχυρισμοῦ τῆς § 4.

Διὰ ταῦτα

Διορθοῦμεν τὴν ρηθεῖσαν ὑπ' ἀριθμὸν 18220 τῆς 18 Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἀπόφασιν ἡμῶν κτλ.

«Ἡ συνδρομὴ τῆς Δικαιοσύνης» διὰ τὸ τρέχον δικαστικὸν ἔτος, ὅπερ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ πρώτου Σαββάτου τοῦ Ὀκτωβρίου, καὶ λήγει τὸ τελευταῖον Σάββατον τοῦ Ἰουνίου, ὡρίσθη εἰς δραχμὰς 7.50, δύναται δὲ νὰ καταβληθῇ καὶ εἰς δύο δόσεις ἐκ δρ. 4.

ΑΓΩΓΗ

Μαρίνου Α. Ἀθανασίου κατοίκου Σκιάθου.

Κ α τ ὰ

Γεωργίου Ν. Κιτσοπανίδου, κατοίκου πρότερον Λαμίας καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς.

Ἐν Λαμίᾳ τῇ 23 Ἰουλίου 1907.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Λαμίᾳ Πρωτοδικῶν.

Ὁ ἀντίδικος, μετερχόμενος ἐνταῦθα τὸν ἔμπορον, ἠγόρασε παρ' ἐμοῦ καὶ παρέλαβεν ἐν Στυλίδι τῇ 21 Δεκεμβρίου πρὸς μεταπώλησιν ἐπὶ κέρδει, ἑξακοσίας πεντήκοντα πέντε ὀκάδας καὶ δράμια ἑκατὸν ἐλαίου, συμφωνηθέντος πρὸς δραχμὴν μίαν καὶ λεπτὰ εἴκοσι τὴν ὀκᾶν· τὸ δὲ ἀντίτιμον αὐτοῦ ἐκ δραχμῶν 786 καὶ 30 ο)ο καίτοι ὑπεσχέθη νὰ μοὶ πληρώσῃ μετ' ὀλίγας ἡμέρας, μοὶ τὸ καθυστεροῖ ἕως σήμερον.

Ἐπειδὴ δέον νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς τὴν πληρωμὴν αὐτοῦ, ἐντόκως πρὸς δρ. 9 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς παραλαβῆς τοῦ πωληθέντος ἐλαίου καὶ διὰ προσωπικῆς του κρατήσεως.

Διὰ ταῦτα

Καλῶ τὸν ἀντίδικον πρὸς συζήτησιν τῆς παρούσης ἐμπροθέσμως καὶ αἰτοῦμαι νὰ γείνῃ δεκτὴ αὕτη, νὰ ὑποχρεωθῇ καὶ διὰ προσωπικῆς του κρατήσεως νὰ πληρώσῃ εἰς ἐμὲ δραχμὰς ἑπτακοσίας ὀγδοήκοντα ἓξ καὶ 30 ο)ο, ἐντόκως ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου 1906 πρὸς 9 ο)ο ἐτησίως μέχρις ἐξοφλήσεως, ν' ἀπαγγελθῇ κατ' αὐτοῦ προσωπικὴ κράτησις διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως νὰ διαταχθῇ ἡ προσωρινὴ αὐτῆς ἐκτέλεσις καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τέλη.

Παραγγέλλεται ἡ δι' ἁρμοδίου κλητῆρος ἐπίδοσις τῆς παρούσης πρὸς τὸν ἐνταῦθα Εἰσαγγελέα καὶ ἡ δημοσίευσις αὐτῆς διὰ τῆς ἐγχωρίου ἐφημερίδος ἡ «Δικαιοσύνη».

Ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἐνάγοντος

Θ. Ι. Στυλούδης

Δικηγόρος

ΕΝΩΠΙΟΝ

Τοῦ Α' Εἰρηνοδικείου Βορείου Πλευρᾶς Ἀθηνῶν. Ἀγωγὴ

Τῆς ἐν Ἀθήναις ἐδρευούσης ἐμπορικῆς ἑταιρίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Γ. Σκαρλατόπουλος καὶ Υἱοὶ» ἐκπροσωπουμένης ὑπὸ τῶν ὁμορρύθμων μελῶν αὐτῆς Γ. Σκαρλατοπούλου καὶ Ἰω. Σκαρλατοπούλου, κατοίκων Ἀθηνῶν.

Κ α τ ὰ

Δημ. Κατσιμπάρδη, κατοίκου τέως Λεβαδείας καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς.

Ἡ ἐνάγουσα ἑταιρία ἐξέδοτο ἐν Πειραιεῖ τὴν ἀπὸ 6 Νοεμβρίου 1906 ἐκ δραχ. ἑκατὸν ἑξήκοντα μιᾶς καὶ λεπτῶν ἑβδομήκοντα (161 καὶ 70)οο) συναλλαγματικὴν πληρωτέαν μετὰ μῆνας δύο (2) ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῆς διαταγὴν καὶ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις κατάστημα τῆς Ἐθν. Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος εἰς βάρος τοῦ ἐναγομένου δι' ἄλλας τόσας, ἃς εἶχε λάβει παρ' αὐτῆς εἰς ἐμπορεύματα τῆς τελείας ἀρεσκείας του πρὸς χρῆσιν τοῦ ἐμπορίου του.

Τὴν συναλλαγματικὴν ταύτην αὐθημερὸν ἀπεδέξατο ὁ ἐναγόμενος, αὐθημερὸν δὲ ἡ ἐνάγουσα ἑταιρία ὡς ἐκδότης μετεβίβασε διὰ τακτικῆς ὀπισθογραφήσεως εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Νικ. Κορὲ λαβοῦσα παρ' αὐτοῦ τὸ ἀντίτιμον τοῖς μετρητοῖς. ὁ δὲ Νικ. Κορὲς μετεβίβασε πάλιν ταύτην διὰ τακτικῆς ὀπισθογραφήσεως τὴν 10ην Δ)βρίου 1906 εἰς τὴν διαταγὴν ἡμῶν ἀντὶ ἴσου ποσοῦ εἰς μετρητὰ καὶ οὕτω ἐγενόμεθα αὖθις ἡμεῖς κύριοι καὶ κάτοχοι τῆς ἐν λόγῳ συναλλαγματικῆς ἀποκτήσαντες τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσωμεν τὴν εἴσπραξίν της. Ἐν τούτοις καίτοι ἡ προθεσμία τῆς ἐν λόγῳ συναλλαγματικῆς ἔληξεν ἤδη πρὸ πολλοῦ, ὁ ἐναγόμενος ἀρνεῖται νὰ μᾶς πληρώσῃ ταύτην καίτοι κατ' ἐπανάληψιν ὠχλήθη πρὸς τοῦτο.

Ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος, ὡς ἀποδέκτης τῆς εἰρημένης συναλλαγματικῆς, εἶναι ὑπόχρεως εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐν αὐτῇ ποσοῦ καὶ δὴ ἐντόκως πρὸς 9 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς λήξεως αὐτῆς ἢ ἄλλως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρις ἐξοφλήσεως.

Ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος καθὸ ἔμπορος καὶ περὶ ἐμπορικῆς διαφορᾶς προκειμένου εἶναι ὑπόχρεως εἰς τὴν πληρωμήν της καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως καὶ προσωρινῆς τῆς ἀποφάσεως ἐκτελέσεως.

Ἐπειδὴ ἡ ἀγωγή μας εἶναι νόμιμος καὶ βάσιμος καὶ δέον νὰ γίνῃ δεκτή.

Διὰ ταῦτα

καὶ τὰ κατὰ τὴν δικάσιμον, εἰς ἣν καλοῦμεν τὸν ἐναγόμενον ἐμπροθέσμως.

Ἐξαιτούμεθα

Νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ παροῦσα.

Νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ μοὶ πληρώσῃ διὰ τὴν ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς παρούσης ἀναφερομένην αἰτίαν δρχ. ἑκατὸν ἑξήκοντα μίαν καὶ λεπτὰ ἑβδομήκοντα (161 καὶ 70)οο) καὶ ταύτας ἐντόκως πρὸς 9 ο)ο κατ' ἔτος ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ἐν λόγῳ συναλλαγματικῆς ἢ ἄλλως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς ἄχρις ἐντελοῦς ἐξοφλήσεως.

Νὰ ἀπαγγελθῇ κατ' αὐτοῦ ὡς ἐμπόρου καὶ περὶ ἐμπορικῆς διαφορᾶς προκειμένου προσωπικὴ κράτησις.

Νὰ κηρυχθῇ ἡ ἐκδοθησομένη ἀπόφασις προσωρινῶς ἐκτελεστή, καὶ

Νὰ καταδικασθῇ ὁ ἐναγόμενος εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη.

Ἁρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω νομίμως τὴν παροῦσαν πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς ἐναγόμενον καὶ δημοσιευθήτω διὰ μιᾶς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων ἐφημερίδων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8ῃ Αὐγούστου 1907.

Ὁ τῆς ἐναγούσης Ἑταιρίας
πληρεξούσιος Δικηγόρος

Νικόλαος Σ. Ἰγγλέδης.

Ζητοῦνται οἱ «Νέοι Πανδέκται» Ν. Κουντουριώτου (ἔκδ. Γ. Φέξη). Ἐπίσης καὶ τὰ «Βασιλικὰ» (ἔκδ. Ι. Ζέπου). Προσφοραὶ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Δικαιοσύνης».

Τύποις Π. Α. Πετράκου